

ναῦται καὶ ἔχαιρέτισεν αὐτοὺς ὡς λυτρωτάς. Τρόντι, παρατεθείσης τῆς τραπέζης, ἐπλησίασαν κατὰ τὸ σύνηθες αἱ Ἄρπυιαι, ἀλλ' ὁ Ζήτης καὶ ὁ Κάλαις, οἱ πτερωτοὶ υἱοὶ τοῦ Βορέου, ἀπέκρουσαν αὐτὰς καὶ κατεδίωξαν, μέχρις οὗ ἐμφανισθεὶς ὁ Ἑρμῆς προσεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ παύσωσι τῆς καταδίωξεως, διότι αἱ Ἄρπυιαι δὲν θέλουσι πλέον ἐνοχλήσει τὸν Φινέα, ἀλλὰ θέλουσιν ἐπανέλθει εἰς τὸ ἐν Κρήτῃ ἄντρον, ὅπου ἐγεννήθησαν.

Ὁ Φινεύς, εὐγνωμονῶν διὰ τοῦτο πρὸς τοὺς Ἄργοναυτάς, ἐδίδαξεν εἰς αὐτοὺς τὸν ἀσφαλέστερον τρόπον τοῦ νὰ φθάσωσιν εἰς Κολχίδα, καὶ ἰδίως τί ὀφείλουσι νὰ πράξωσιν ἵνα διέλθωσι διὰ τῶν φοβερῶν πετρῶν τῶν ὀνομαζομένων Συμπληγάδων. Ἦσαν δὲ αἱ Συμπληγάδες δύο πέτραι αἰτινες ἀλληλοδιαδόχως ἠνοιγον καὶ ἔκλειον, ἀλλὰ μετὰ τοσαύτης ταχύτητος καὶ σφοδρᾶς συρράξεως, ὥστε καὶ εἰς πτηνὸν ἦτο δύσκολον, ἐν τῷ ἀκαριαίῳ τούτῳ διαστήματι, νὰ διέλθῃ διὰ μέσου αὐτῶν. Ὅτε λοιπὸν ἡ Ἄργῶ ἔφθασεν εἰς τὸ ἐπικίνδυνον τοῦτο μέρος, εἰς τῶν Ἄργοναυτῶν, ὁ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος Εὐφρημος, ἀπέλυσε περιστεράν, ἣτις διεπέρασεν ἀβλαβῆς, ἀπολέσασα μόνον ὀλίγα πτερὰ τῆς αὐρᾶς αὐτῆς. Τοῦτο ἦτο, κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ Φινέως, τὸ σημεῖον ὅτι καὶ οἱ Ἄργοναῦται ἠδύναντο νὰ ἐπιχειρήσωσι θαρροῦντως τὸν διάπλουν. Ὅθεν, κωπηλατήσαντες πάσῃ δυνάμει, διεπέρασαν τρόντι εὐτυχῶς αἱ πέτραι ὀρηκασαὶ πρὸς σύρραξιν ἀνεχαιτίστησαν ἐπὶ μακρὸν ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν βραχιόνων τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ δὲν συνέτριψαν εἰμὴ τὸ ἄνω μέρος τῶν κοσμημάτων τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ἀποφασισθῆ ὑπὸ τῶν θεῶν ὅτι, ἅμα ἐν μόνον πλοῖον δυνηθῆ νὰ διαπεράσῃ ἀσφαλῶς, ὁ διάπλους ἔμελλε νὰ ἀποβῆ εἰς πάντας ἀσφαλῆς καὶ εὐκολος, αἱ πέτραι ἕκτοτε ἔμειναν διὰ παντὸς κεχωρισμένοι ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀκίνητοι.

Τελευταῖον οἱ Ἄργοναῦται εἰσέπλευσαν εἰς τὸν Φᾶσιν ποταμὸν τῆς κοχλικῆς γῆς καὶ καθωρμίσθησαν εἰς τὴν Αἴαν, τὴν μητρόπολιν τῶν Κόλχων. Παραπλέοντες παρὰ τὸ ὄρος τοῦ Καυκάσου εἶδον τὸν ἀετὸν ὅστις κατέτρωγε τὸ ἥπαρ τοῦ Προμηθέως καὶ ἤκουσαν μάλιστα οἰμῶζοντα τὸν ταλαίπωρον Τιτᾶνα. Ἄλλ' ὅτε ἐζήτησαν παρὰ τοῦ Αἰήτου νὰ παραχωρήσῃ τὸ χρυσοῦν δέρας εἰς αὐτούς, ἤρωας ὄντας θείας γενεᾶς, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐλθόντας ἐκ προσταγῆς τῶν θεῶν, ὁ βασιλεὺς ὀργισθεὶς ἀπέκρουσε τὴν πρότασιν ἐκτὸς ἐὰν ἐκπληρώσωσιν ὄρους τινάς, οἵτινες ἐφαίνοντο ἀδύνατον νὰ ἐκτελεσθῶσιν. Ὁ Ἥφαιστος εἶχε δώσει εἰς τὸν Αἰήτην δύο ταύρους, ἀγροῦς, χαλκόποδας, πυρίπνοους. Ὁ δὲ Ἰάσων, διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν περιφανῆ αὐτοῦ καταγωγὴν καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν εὐμένειαν τῶν θεῶν, ὄφειλε νὰ ζεύξῃ τούτους τοὺς ταύρους εἰς ἄροτρον καὶ νὰ καλλιεργήσῃ δι' αὐτῶν μέγα γῆς τμήμα. Ἐπικίνδυνον ἦτο τὸ ἐπιχειρημα, ἀλλ' ἕκαστος τῶν ἠρώων ἐφάνη πρόθυμος νὰ τὸ ἀναλάβῃ· ὁ δὲ σοφὸς Ἴδμων προέτρειπεν ἰδίως εἰς τοῦτο τὸν Ἰάσωνα, ὅστις, διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν θεῶν Ἦρας καὶ Ἀφροδίτης καὶ τῆς συμπράξεως τῆς Μήδειας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, ἣτις ἠγάπησε σφοδρότατα τὸν νέον, ἐπέτυχεν ἐπὶ τέλος ὄχι μόνον νὰ δαμάσῃ τοὺς ταύρους, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας δυστροπίας τοῦ Αἰήτου νὰ ὑπερνικήσῃ· ὥστε οἱ Ἄργοναῦται παρέλαβον τὸ χρυσοῦν δέρας καὶ ἀπέπλευσαν ἑκείθεν, συμπαραλαβόντες καὶ τὴν Μήδειαν, ἣτις ἠκολούθησεν οἰκειοθελῶς σὺ τούτοις καὶ κατέστη κατόπιν διαβόητος ἐν Ἑλλάδι διὰ τὴν πονηρίαν αὐτῆς καὶ τὴν μαγικὴν τέχνην. Ἄλλ' οἱ Ἄργοναῦται ἐπέπρωτο κατὰ τὴν ἐπάνοδον νὰ πάθωσι μυρίας ὄσας δυσκολίας καὶ νὰ διέλθωσιν ἀκαταμέτρητον διάστημα θαλάσσης καὶ ποταμῶν. Κατ' ἀρχὰς ἀνήλθον τὸν Φᾶσιν, ὅστις ἐκρέει εἰς τὸν περικλύζοντα τὴν γῆν Ὠκεανόν· ἔπειτα ἔπλευσαν ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ μέχρι τῆς ἐνώσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ Νείλου· ἔπειτα κατήλθον ἐπὶ

Ἡ Ἄργῶ ἐπὶ νομίματος τῆς Μαγνησίας.